

Som eksempel på instrumenter, der opfylder kravene til et varigt medium, kan nævnes udskrifter fra pengeautomater, disketter, CD-rom'er, dvd'er og harddiskdrev på personlige computere, hvor der kan lagres e-mail. Tilsvarende gælder e-Boks og netbank og – forudsat at de ovennævnte kriterier er opfyldt – hjemmesider på internettet.

Det beror på en konkret vurdering, om betingelserne er opfyldt i forhold til SMS-beskeder. De mobiltelefoner, der i dag sælges i Danmark, har formentlig en så høj lagringskapacitet, at modtagelse af en SMS/MMS-besked på en sådan telefon kan betragtes som modtaget på et varigt medium.

Begrebet varigt medium er et dynamisk begreb, og fortolkningen af begrebet kan derfor ændre sig i takt med den teknologiske udvikling.

En hjemmeside vil tillige kunne opfylde kravene til et varigt medium. Dette forudsætter dog, at der er tale om en indretning, der medfører, at den pågældende hjemmeside indeholdende de foreskrevne oplysninger og kan reproducere uændret i en periode, der er tilstrækkelig i forhold til oplysningernes formål. Det er endvidere en forudsætning, at adressen på hjemmesiden er meddelt brugeren af betalingstjenester personligt.

En udbyder vil derfor kunne opfylde kravet om meddelelse af oplysninger på varigt medium ved for eksempel i en SMS-besked eller i en e-mail at sende brugeren af betalingstjenester adressen på eller et link til en hjemmeside, der gør det mulig at gengive oplysningerne uændret.

De pågældende oplysninger skal være tilgængelige for senere gengivelse i en periode, der er passende i forhold til oplysningernes formål. Længden på perioden afhænger af oplysningstypen, som overordnet kan opdeles i to; henholdsvis specifikke oplysninger om konkret udførte betalingstjenester, jf. §§ 53 og 54, samt generelle oplysninger om betingelser/aftalevilkår, jf. § 48, som gives i forbindelse med en rammeaftale.

Specifikke oplysninger om konkret udførte betalingstjenester omfatter for eksempel den maksimale gennemførelsestid, gebyrer og, hvis det er relevant, en vekselkurs. En bruger af betalingstjenester kan efterfølgende, i forbindelse med en indsigelse overfor betalingstjenesteudbyder, få behov for disse oplysninger, hvorfor oplysningerne skal være tilgængelige i en periode på 13 måneder, som er den almindelige indsigelsesfrist, jf. § 63.

De generelle oplysninger om aftalevilkår/betingelser, jf. § 48, kan videregives til brugeren af betalingstjenester via en hjemmeside, såfremt brugeren har fået

meddelelse herom for eksempel via en mail eller en SMS. Disse oplysninger skal være tilgængelige for brugeren i den periode, de er gældende.

Udbyderen har ansvaret for, at de foreskrevne oplysninger er meddelt brugeren af betalingstjenester på et varigt medium. Dette medfører ikke et krav om, at udbyderen sikrer sig, at brugeren har personlig adgang til at omsætte det varige medium til papirformat. Det kan således for eksempel ikke kræves af en udbyder, der vælger at lægge aftalevilkår/betingelser på en hjemmeside eller sender dem med elektronisk post, at den pågældende sikrer sig, at brugeren har en personlig computer med internetadgang, hvortil der er knyttet en printer. Det afgørende er, om brugeren har adgang til oplysningerne. I det nævnte tilfælde vil kravet være opfyldt, hvis brugeren kan få adgang til oplysningerne på et offentligt bibliotek.

Såfremt oplysningerne gives til brugeren via e-mail, så har brugeren selv ansvaret for, at den til udbyder oplyste mailadresse er aktiv.

Nr. 15 definerer en rammeaftale som en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto.

Som eksempler på rammeaftaler kan nævnes aftaler om gennemførelse af direkte debiteringer, for eksempel gennem PBS A/S, aftaler om brug af betalingsinstrumenter, netbankaftaler samt aftaler om oprettelse af en betalingskonto.

Det følger af betalingstjenestedirektivets præambel, betragtning nr. 24, at en betalingskonto og et betalingsinstrument altid kræver en rammeaftale. Det kræves ikke, at betegnelsen »rammeaftale« anvendes over for brugerne. Udbyderne kan indarbejde informationskravene til en rammeaftale i én samlet eller i flere aftaler.

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 12.

Nr. 16 definerer en forbruger som en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervs-mæssige virksomhed.

Forbrugerbegrebet skal forstås i overensstemmelse med dansk rets almindelige forbrugergreb, således som dette for eksempel fremgår af § 3, stk. 1 i lov om visse forbrugerftaler samt begrebet »private kunde-forhold« i bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder. Det vil sige, at også ikke-erhvervsdrivende foreninger er omfattet af forbrugerbegrebet.

Bestemmelsen gennemfører betalingstjenestedirektivets art. 4, nr. 11.